

Milí přátelé,

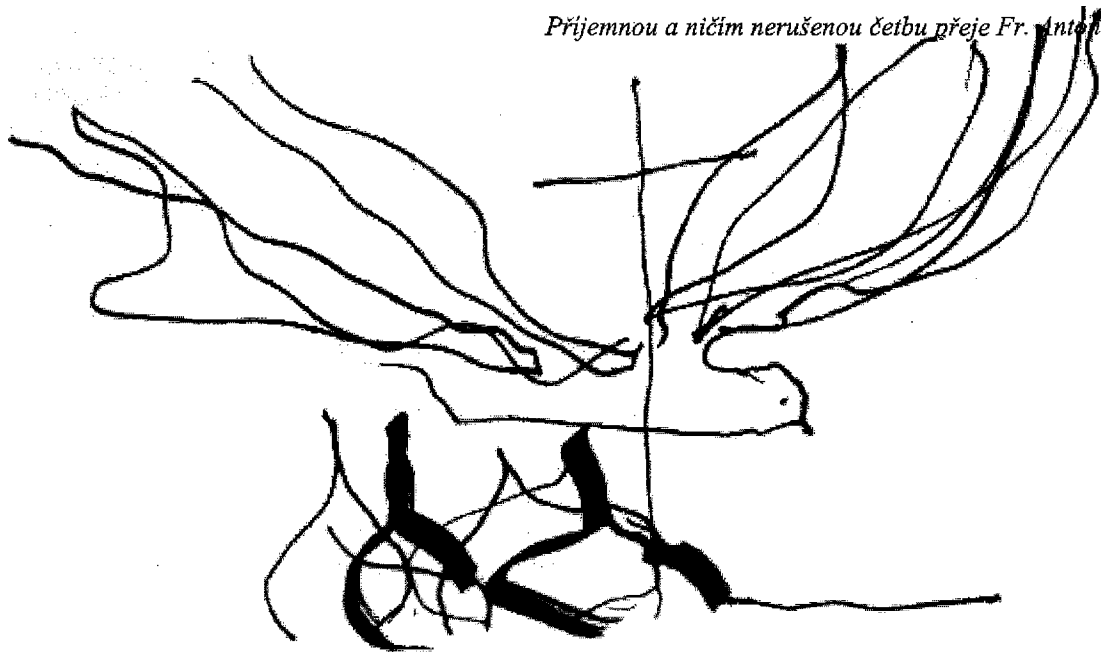
v měsíci červnu se završí doba velikonoční. Ve čtvrtek 29. května jsme oslavili svátek Nanebevstoupení Páně a v neděli 8. června zakončíme padesátidenní velikonoční období svátkem Seslání Ducha svatého. Texty z Písma svatého, které se čtou na „Svatodušní neděli“, nám zpřítomňují událost, kdy se z váhajících a pořád ještě pochybujících apoštolů stávají neohrožení svědci Ježíšova zmrtvýchvstání a jeho učení. Je to Duch svatý, který stál u zrodu církve. Bez něho bychom se báli hlásat Boží slovo, neměli bychom odvalu umírat sami sobě a žít pro druhé. Duch svatý nám neustále připomíná naši lidskou důstojnost, naše určení a smysl života.

Milí čtenáři, přeji vám všem otevřené srdce pro přijetí tak vzácného daru jakým je Duch svatý. Ať se na nás naplní slova sv. Pavla:

Kdo žije, jak chce tělo, usilují jen o věci tělesné; kdo však žije, jak chce Duch, o věci duchovní. Snahy lidí tělesných vedou ke smrti, snahy lidí duchovních k životu a k pokoji. (Řím 8, 5-6)

Těším se na setkání s vámi 21. června 2003 ve Washingtonu D.C. v naší národní kapli. Oslava 20. výročí posvěcení této kaple začne v 2 PM slavností mší svatou. Hlavním celebrantem bude biskup Petr Esterka.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Rady zkušeného ďábla C.S. Lewis

Tato kniha je pravděpodobně nejslavnější knihou C. S. Lewise. Je to vtipný i moudrý rozbor silných i slabých stránek povahy křesťana, jak o nich píše zkušený ďábel Zmarchrob svému mladému synovci Tasemníkovi.

Poznámka: Nepřítel = Bůh, Otec v Hlubinách = Ďábel, Pacient = člověk, kterého má Tasemník přivést do pekla

14. kapitola

Můj drahý Tasemníku,

Na Tvé poslední zprávě o stavu pacienta mě nejvíce zneklidňuje to, že on už nedělá tolik pevných předsevzetí jako při svém původním obrácení. Píšeš, že už neplýtvá sliby o věčné ctnosti, ani nečeká, že mu bude poskytnuta „Milost“ na celý život; že jenom doufá v její nepatrný denní a hodinový příděl, aby mohl zápasit s pokušením toho dne a té hodiny! To je velice nepřijemné.

Ted' mě napadá jen jedno. Tvůj pacient je ted' pokorný; už jsi ho na to upozornil? Každá ctnost nám připadá méně hrozná, pokud si jí člověk je vědom, a obzvlášť to platí o pokoře. Ve chvíli, kdy bude skutečně chudý v duchu, propašuj do jeho mozku příjemnou myšlenku: „Propánakrále, já jsem pokorný!“, a téměř vzápětí se v něm objeví pýcha – pýcha na vlastní pokoru. Pokud si to nebezpečí včas uvědomí a tuto novou formu pýchy zdolá, ať je pyšný zase na to – a tak dále, kolikrát jen budeš chtít. Ale nezkoušej to příliš dlouho; mohl bys v něm probudit smysl pro humor a míru. Pak by se Ti jenom vysmál a šel si lehnout.

Ale tou ctností jménem pokora bych se měl zabývat ještě kvůli něčemu jinému. Náš Nepřítel chce prostřednictvím ctností dosáhnout toho, aby člověk odvrátil svou pozornost od sebe k Němu a ke svým bližním. Právě to je skutečným dlouhodobým cílem pokory a nedůvěry k sobě; pokud tohoto cíle nedosáhnou, téměř nám neuškodí. Dokonce nám mohou i prospět, jestliže způsobí, že se člověk bude věnovat jen sám sobě, a obzvlášť, pokud pohrdání sebou samým přejde i v pohrdání ostatními tvory, a pak i v beznaděj, cynismus a krutost.

Pravý smysl pokory tedy musíš před pacientem zatajit. Ať na ni nehledí jako na nesobeckost, ale jako na určitý druh mínění (hlavně špatné mínění) o vlastním talentu a charakteru. Nějaký talent asi má. Měl by žít v přesvědčení, že pokora spočívá v tom, aby se snažil věřit, že jeho talent má menší cenu, než on si myslí. Jistěže také skutečně má menší cenu, než on si myslí, ale kvůli něčemu jinému. Tím se zavleče prvek nečestnosti a předstírání do jádra něčeho, co by se mohlo stát ctností. Díky této metodě si tisíce lidí myslí, že pokora spočívá v tom, že hezké ženy si namlouvají svou ošklivost a chytří muži zase svou hloupost. Protože se tak snaží uvěřit něčemu, co je někdy zjevný nesmysl, nemůže se jim to podařit a my je donutíme k nekonečným úvahám o nich samých, jak se budou snažit dosáhnout nemožného. Pokud se máme připravit na strategii Nepřítele, musíme uvážít, co je Jeho cílem. Nepřítel chce člověka přivést do takového duševního stavu, ve kterém by dokázal navrhnout nejlepší katedrálu na světě, věděl by, že je nejlepší, a měl by z toho radost – ani větší, ani menší, ani jinou radost, než kdyby to dokázal někdo jiný. Nepřítel chce, aby on byl nakonec tak úplně bez předsudků ve svůj prospěch, že bude mít z vlastního talentu stejně upřímnou a vděčnou radost, jako z talentu někoho jiného – nebo z výchoodu slunce, ze slona nebo vodopádu. On chce, aby si každý člověk nakonec dokázal uvědomit, že všichni tvorové (i on sám) jsou něčím nádherným a vynikajícím. Chce, aby lidé v sobě nechali svou živočišnou sebelásku co nejrychleji zemřít, ale dlouhodobě jim asi chce vrátit jiný druh lásky: Lásku k Němu a bližnímu a vděčnost za všechny lidi včetně jich samotných. Až se skutečně naučí milovat své bližní jako sami sebe, budou smět mít rádi sami sebe stejně jako své bližní. Nesmíme totiž zapomenout na ten nejodpornější a nejnevysvětlitelnější povahový rys Nepřítele: On ty bezsrsté dvoounožce, které stvořil, skutečně miluje a vždycky jim svou pravou rukou vrací to, co jim levou rukou vzal.

Všechna Jeho snaha totiž směřuje k tomu, aby se člověk úplně přestal zabývat svou vlastní hodnotou. Nepřítel už by si raději přál, aby se člověk považoval za velkého architekta nebo básníka a pak to pustil z hlavy, než aby plynul časem a silami a namlouval si, že je horší než ve skutečnosti. Když se budeš snažit do pacienta vpravit domýšlivost nebo falešnou skromnost, Nepřítel mu asi připomene, že se od člověka obvykle nežádá, aby svůj talent vůbec nějak hodnotil, protože své schopnosti může úspěšně zlepšovat, jak bude umět nejlépe, a vůbec nemusí rozhodovat o tom, ve kterém výklenku dvorany slávy má stát jeho socha. Za každou cenu se snaž tuto myšlenku vymazat z pacientova vědomí. Nepřítel se také bude snažit, aby si lidé uvědomili tu teorii, kterou sice všichni hlásají, ale neřídí se jí: že se sami nestvořili, že jejich schopnosti jim byly dány a že právě tak už by mohli být pyšní na barvu svých vlasů. Nepřítel se stále a všemi způsoby bude snažit, aby se o takové věci pacient nestaral; Ty se snaž, aby se jim plně věnoval. Nepřítel po něm dokonce nechce ani to, aby se příliš zabýval svými hříchy; největší radost má z toho, když člověk – poté, co svých hříchů litoval – jim přestane věnovat svou pozornost co nejdříve a začne se starat o svět kolem sebe.

Líbá Tě Tvůj strýc Zmarchrob

Minutové nesmysly (One Minute Nonsense)

Anthony de Mello, SJ (pokračování)

Jeden šálek kávy – jedna myšlenka

Žákovi, který se hrozil chyb, Mistr řekl:

„Ti, kdo nedělají chyby, chybují nejvíc ze všech – nepokoušejí se o nic nového.“

Jeden vědec si přišel stěžovat, že Mistrovo opovržení pojmy coby protikladem „bezpojmového poznání“ je nespravedlivé vůči vědě.

Mistr se snažil vysvětlit, že je přítelem vědy: „Ale tvé poznání o tvé ženě by raději mělo vědecké pojmové poznávání přesáhnout!“ pravil.

Později v rozhovoru se svými žáky se vyjádřil ještě pádněji: „Pojmy definují,“ řekl. „Definovat znamená zničit. Pojmy rozřezávají skutečnost. A co jste rozřezali, to jste zabili.“

„Jsou tedy pojmy zcela k ničemu?“

„Ne. Rozřežte růži a získáte cennou informaci – avšak žádné poznání – o růži. Staňte se vědcem a budete mít spoustu informací – ale žádné poznání – o Skutečnosti.“

Minigalerie našich krajanů

Paní Anna Benáčková se narodila 19. března 1923 ve Velkém Újezdě u Olomouce. Ve čtyřech letech se přestěhovala s rodiči do Olomouce, otec tam totiž pracoval u soudu. Anna vyrůstala v rodině se třemi sourozenci. Nejstarší bratr Vladimír Novák hrál později v Československé filharmonii, pod vedením slavného dirigenta Rafaela Kubelíka. Druhá byla Julie a nejmladší sestra Marie, která zemřela v devatenácti letech. Paní Anna vystudovala obchodní školu v Olomouci. Otec zemřel poměrně mladý v 62 letech, maminka se dožila 92 let. Komunistický tlak na zabránění jejího obchodu rozhodl o jejím odchodu do zahraničí.

Anna Benáčková se setrou Julií

Paní Aničko, jak se odehrával váš útěk do zahraničí?

Všechno se seběhlo celkem rychle a když nám hrozilo dokonce vězení, rozhodli jsme se během několika dní. Nikdo z mé rodiny o tom nevěděl. Utekli jsme 1. května 1949 přes Šumavu do Západního Německa. Živě si pamatuji, že nás převáděl nějaký lesník, který měl ještě dva bratry. Všichni tři pomáhali lidem dostat se ven. Vyprávěl nám, že před týdnem převáděl režiséra Čápa, který však za tuto službu nebyl moc ochotný zaplatit. Řekl nám, že jsme se finálně zachovali lépe než on.

Co se pak odehrávalo v Německu?

Tam jsme nejprve museli projít prověrkou, zda jsme spolehliví, tzv. „political screening“. Potom nás poslali do tábora v Eichstätt v Bavorsku. Tam jsem poznala Pepíka Vovese a další přátele, kteří žijí tady v USA. Další zastávka byla v táboře v Ulmu.

Podmínky v táboře nebyly dobré, někde bydlely až čtyři rodiny dohromady. V táboře potřebovali ošetřovatelku, uměla jsem německy a řekla jsem, že mám kurz pro ošetřovatele. Nebyla to pravda, ale dostala jsem to místo. Hned jsem začala číst knížky o ošetřování atd. Byl tam jeden bulharský zubař a ten mně řekl: „Ty jseš taková šikovná, budeš mi dělat asistentku“. A tak jsem se stala zubní asistentkou. On teď žije v Norsku a na vánoce mi stále posílá dopisy. Když jsme byli v Norsku, navštívili jsme ho. Jedině on věděl, že nemám žádnou ošetřovatelskou školu. V táboře v Ulmu jsem potom přešla dělat na ambulanci. Jedna lotyšská lékařka mně řekla, že jsem byla sluníčko pro celé oddělení, byla jsem velmi potěšena.

Čekali jsme na víza do Ameriky, ale neměli jsme sponzora. Rozhodli jsme se odejít do Anglie. To bylo roku 1951. Tam jsem nejdříve pracovala u jedné bohaté židovské rodiny blízko Londýna. Chtěla jsem však odejít, nebylo to tak snadné. Domácí paní mě nechtěla pustit, že dokonce zavolá policii. Nechala jsem tam svoje kufry a utekla jsem. V Londýně pracovala jedna česká organizace, která mi našla místo v nemocnici. Tam jsem pracovala jako servírka, obsluhovala jsem personál, zdravotní sestry a doktory. Ještě než jsme odjeli do Ameriky, pracovala jsem nějaký čas v porodnici jako pomocná síla. Bylo to blízko našeho bytu, kde jsme bydleli pohromadě ještě s jednou rodinou z Československa. Američané brali ohled na ty lidi, kteří byli za války nasazení v Německu. Jákýkoli pobyt v Německu znamenal plus. Můj manžel Oldřich byl v Německu za války, ale služebně; to nám pomohlo, že jsme dostali víza do Ameriky.

Do Ameriky jsme odjeli lodí United States, byla to nová loď. Cestu nám hradil American Fund. Zpočátku jsme bydleli v hotelu Belveder na 112. ulici mezi Amsterdam a Broadway Avenue. Je to blízko katedrály St. John the Divine. Poblíž hotelu byla nemocnice sv. Lukáše. Hned jsem tam zašla a ptala se na místo. Nastoupila jsem tam v dubnu roku 1954. V této nemocnici, která dodnes existuje, jsem pracovala až do 31. prosince 1990. Nejdříve jsem zakládala karty pacientů a pak jsem byla dlouhá léta vedoucím na oddělení kartotéky. Patřila jsem mezi nejdéle pracující zaměstnance v nemocnici. Hned po třech měsících jsme se s manželem přestěhovali do Forest Hills, do nového bytu, platili jsme 101\$ měsíčně. Známi nám říkali, jak si to můžeme dovolit, ale my jsme chtěli svoje. V roce 1963 jsme koupili dům v Little Neck. Můj manžel, kterého jsem měla velmi ráda, zemřel 19. února 1991. Pamatuji si, že když jsme přišli, pracoval několik dní v Bronxu. Jeden den mu ukradli košili, druhý den kalhoty. Po deseti dnech to vzdal. Můj manžel vystudoval obchodní akademii v Resslerově ulici v Praze. Zkusil štěstí na Wall Street. Nejdříve pracoval v poštovním oddělení a za přesčasovou práci dostával na tehdejší dobu slušné peníze. Vystudoval večerní školu. Nakonec pracoval u firmy pana Soukupa v oddělení import-export. Můj manžel byl velký sportovec.

Jaké byly vaše první dojmy z „nového světa“?

Když jsme přijeli z Londýna do New Yorku, ihned jsem zaregistrovala velký hluk, a potom ta móda. Mladé holky, které jsem viděla v Central Parku, pěkně oblečené nosily nové boty v rukou a

další rána pro mě byla, když jsem všude viděla ženy s natáčkami na hlavě. No prostě pro Evropany cosi nevidané, šok.

Příjemné bylo, že Američané jsou velmi srdeční a když jsem začala pracovat v nemocnici, velmi mi pomáhali a tolerovali moji angličtinu. Také jsem poznala, že když se někomu stalo nějaké neštěstí, ihned se na něho sbíraly peníze a organizovala další pomoc. Ještě jeden postřeh bych ráda řekla, ženy tady v Americe chodí samy do baru, což u nás doma nebylo.

Paní Anička Benáčková nyní žije půl roku na Floridě a půl roku v Praze. Chybí nám tady v New Yorku hodně. Byla pro celou komunitu sluníčkem, jako konec konců všude, kde ji znali. Ještě štěstí, že se zastavuje na svých cestách v krajanské rodině a vždy donese nějaké pečivo, které umí jenom ona. Dodatečně jí chci jménem celé komunity v New Yorku blahopřát k jejím 80. narozeninám. Ať Vás Bůh doprovází na vašich toulkách s vaší sestrou Julinkou. V New Yorku najdete vždy mnoho přátel.

Fr. Antonín

Neodejdu-li, Přímluvce k vám nepřijde

(Z komentáře svatého Cyrila Alexandrijského, biskupa, k Janovu evangeliu)

Když bylo ke zdárnému konci dovedeno všechno, co mělo být na zemi vykonáno pro naši spásu, bylo ještě třeba, abychom dostali podíl a účast na božské přirozenosti Slova, to znamená zanechat svého života, změnit jej v jiný a začít zcela novou existenci pro Boha. Toho však nebylo možno dosáhnout jinak než ve společenství Ducha svatého.

Nanejvýš vhodná a přiměřená doba pro seslání Ducha svatého a jeho sestoupení na nás byla ta, která navazovala na odchod našeho spasitele Krista z tohoto světa.

Neboť dokud ještě tělesně přebýval mezi těmi, kdo v něj uvěřili, jevil se jim podle mého soudu, jako dárcе všeho dobra. Jakmile však nastal čas, kdy musel vystoupit k nebeskému Otci, bylo jistě zapotřebí, aby mezi těmi, kdo jej ctí, zůstal skrze Ducha a aby skrze víru přebýval v našich srdcích, abychom majíce v srdci Kristova Ducha mohli s důvěrou volat: Abba, Otče, a ochotně kráčet cestou veškeré ctnosti, aby se tak ukázalo, že opravdu máme všemohoucího Ducha, takže jsme silní a nepřemozetelní jak vůči d'ábelským nástrahám, tak vůči lidským útokům.

Duch přece všechny, v nichž se usídlil a přebývá, proměňuje přímo v jiné lidi a dává jim nový život, jak lze snadno každému ukázat na svědectví Starého i Nového zákona.

Jak Bohem poslaný Samuel říká Saulovi: Zmocní se tě Duch Hospodinův a změníš se v jiného muže. A svatý Pavel: My všichni s nezakrytou tváří odrážíme jako v zrcadle velebnost Páně, a tak se přetvořujeme stále víc a víc k zářivé podobě, jakou má on. Působí to Duch Páně. Ten Pán je však Duch.

Vidiš, jak Duch přímo přetváří do jiné podoby ty, v nichž se usídlil? Příhodně totiž převádí od pozemských náklonností k tomu, abychom usílovali pouze o věci nebeské, a nesmělé a bázlivé naplňuje odvahou a ušlechtilou statečností. Jistě nalezneme učedníky plné síly svatého Ducha a v takovém stavu, že se budou neochvějně držet Kristovy lásky, takže je nepřemohou útoky pronásledovatelů.

Má tedy Spasitel pravdu, když říká: Je to pro vás dobré, abych já odešel do nebe. Neboť byl právě čas, kdy měl sestoupit Duch.

Gratulujeme

Paní Helena Otýpková oslavuje 15. června kulaté narozeniny. Za celou krajanskou rodinu v NY ji přejí hodně zdraví, spokojenosti a především Boží požehnání.

Fr. Antonín

Poslanecká sněmovna zamítla smlouvu

Vyjádření tiskového mluvčího České biskupské konference (ČBK) Daniela Hermana k zamítnutí smlouvy mezi Českou republikou (ČR) a Svatým stolcem Poslaneckou sněmovnou Parlamentu ČR. (21. května 2003)

Praha: Jedná se o nízkou míru politické kultury a nepochopitelný rozpor mezi bývalou sociálně-demokratickou vládou, která dokument vyjednala, a poslanci této strany, kteří smlouvu neschválili. ČR se tak v této oblasti dostává do izolace, protože všem zemím bývalého východního bloku se již vztah církve a státu vyřešit podařilo.

Podle informací z parlamentu je zřejmé, že se zde snoubí hrubá míra neznalosti (což se týká především církevního práva a mezinárodního charakteru katolické církve), s řadou stále přetrvávajících předsudků z doby komunistického vymývání mozků a nepřehlédnutelnou mírou zlé vůle.

Dosud jsme žili bez smlouvy, budeme bez ní žít i nadále. Důležitá rozhodně bude též reakce Vatikánu. Každopádně však lze říci, že si ČR udělala zbytečnou mezinárodní ostudu.

Dovolávat se BOHA?

(zdroj: Český rozhlas 6)

Před nedávnem vzbudila pozornost médií i politiků debata na půdě Evropského konventu o tom, zda by se v chystané Evropské ústavě měl či neměl zmiňovat Bůh. Více úvaha Petra Příhody:

V Evropském konventu se vede mimo jiné spor – nedávno si toho všimly i Lidové noviny – zda má být v příští Evropské ústavě zmínka o Bohu. Zmínka asi není ten pravý výraz. Latinsky se tomu říkalo invocatio Dei. Po našem bychom asi řekli dovolání se Boha. Je to obrat, který není ve státoprávních textech tak neobvyklý. Obsahuje ho nejen Americké prohlášení nezávislosti, ale i některé současné ústavy, například německá, polská. Pokud vím, je v Evropském konventu invocatio Dei proti myslí liberálům, socialistům a také Francouzům, důsledným stoupencům laického, tedy pozemšťanského, čili nenáboženského pojetí státu. Stejný postoj lze očekávat i od našich reprezentantů nebo aspoň od jejich většiny. Stačí si představit postoj pana poslance Zahradila. Sami se ostatně pokládáme a jsme pokládáni i jinými za nejvíce sekularizovaný, tedy nejméně náboženský národ Evropy. O tento titul snad soutěžíme už jen s Albánci. Sám osobně bych uvítal, kdyby v příští Evropské ústavě ona formulace byla, ale je to jen zbožné přání. Nemá smysl na něm trvat, pokud ho nebude sdílet přesvědčivá většina. Nejspíš to dopadne právě takto, že to totiž většina zamítne. Proč si vlastně přeji opak? Připomínám si Masarykův výrok, že státy se udržují těmi idejemi, jimiž vznikly. Myslím, že nejen státy, ale i jejich unie, jako třeba ta evropská. Ať už to někoho zajímá nebo ne, dnešní Evropská unie nevznikla na poli neoraném, nýbrž tam, kde už jakási unie, taky evropská, kdysi existovala téměř tisíc let. Emanuel Rádl, výrazná osobnost první republiky, myslitel neprávem zapomínaný, přemítal o počátcích našich národních dějin v devátém století a napsal: „Češi vstoupili do společnosti kulturních států, předloživše jako vizitku křesťní list. Jako i jiní evropští národové.“ Ano, tou předchůdkyní Evropské unie je někdejší Společenství národů Evropy a ideou, již vzniklo a již se udržovalo, bylo křesťanství. Když pak tato víra začala ochabovat, nastal i soumrak Evropského společenství národů, neboť je ovládla nesmiřitelná rivalita. Křesťanství přesto zůstává stavivem našeho pojmového a hodnotového světa, i když si to už většinou neuvědomujeme. Také Evropská unie čerpala ve svých počátcích z tohoto zdroje a její projektanti, Schuman, Adenauer, de Gasperi, se tím netajili. To bylo před padesáti lety. Původní zdroj mezitím dosti vyschl. Dnes Evropská unie nenabízí ideje, ale výhody. Mírové soužití, volný pohyb kapitálu, zboží, služeb, pracovních sil a tak dále. To není málo, ale výhody vzbuzují jen nevelkou ochotu k odříkání a jen na krátký čas. A už vůbec neinspirují k oběti, i když je jí někdy třeba. Hájit volný pohyb a společnou měnu s nasazením života asi nikdo

nebude. Islám, to je jiná. Hájí Boha hlava nehlava a šíří jeho slávu i za cenu sebeoběti a nenechá si to vymluvit. Potíž je v tom, že i když hlásá Boha univerzálního, pojímá ho spíše kmenově a zapráhl ho do aspirací velmi pozemských, tedy politických. Idea to nicméně je a také výzva Západu, kdysi křesťanskému. Západ je, zdá se, rozdělen. Spojené státy výzvu přijímají, byť po svém. A Evropa? Připomíná starou dámu, půvaby jejíhož mládí jsou pořád trochu znát, ale do nového dobrodružství se jí moc nechce. Hašteření o formulku v příští Evropské ústavě vypadá jako záležitost sentimentu, nostalgie staromilů. Ve skutečnosti je to i spor o to, zda vůbec existuje idea natolik mocná, aby dala lidskému dílu nejen vzniknout, ale aby též probudila jeho vůli k přežití, k sebezáchově.

Mše svaté 1. – 30. června 2003

DATUM	ÚMYSL	DÁRCE
01-Jun-03	Za Boženu Zahradníkovou	Arthur Zahradník
02-Jun-03	Za Annu Blechovou	Anna Benáčková
04-Jun-03	Za zemřelou Helenou Foltýnovou	Pavel Foltýn
05-Jun-03	Na poděkování Pánu Bohu	Pavel Foltýn
06-Jun-03	Za zemřelého Antonína Foltýna	Pavel Foltýn
07-Jun-03	Za zdraví a Boží požehnání pro celou rodinu	rodina Krátkých
12-Jun-03	Za sestru Marii Pavlicovou	Božena Smrčková
13-Jun-03	Za stálé zdraví a Boží požehnání pro všechny naše přátele a krajany od Panny Marie Karmelské	rodina Krátkých
14-Jun-03	Na poděkování Pánu Bohu	Růžena Bunžová
15-Jun-03	Za krajanskou rodinu	
16-Jun-03	Za zemřelé přátele: Gretchen Yoffa, Ing. Zdenka Homoláče a Aloise Horáčka	rodina Krátkých
22-Jun-03	Za krajanskou rodinu	
27-Jun-03	Za Milenu Vyhnišovou	Blažena A. Stránská
29-Jun-03	Za rodiče Martina Krále	rodina Králova

Dětský tábor Hostýn 2003

Asociace Hostýn pořádá dětský tábor pro děti od 7 do 14 let u St.-Calixte, 100 km od Montrealu. První turnus se koná od 28. června do 12. července a druhý od 13. do 27. července. Cena: 390 Can\$. Informace podá Stanislava Hlavová, Tel. (514) 362 0155; E-mail: stania@sympatico.ca, nebo Josef Maxant, Tel. (450) 923 4159; e-Mail: health.vifad@sympatico.ca

Czech Airlines (Od 16. června zahajuje česká letecká společnost pravidelné lety do Prahy také z letiště Newark, NJ.)

JFK – Prague - JFK

Flight	Departure	Arrival	Mon.	Tue.	Wed.	Thu.	Fri.	Sat.	Sun.
OK051	JFK 17:45	PRG 7:45+1	✕	✕	✕	✕	✕	✕	✕
OK050	PRG 12:40	JFK 15:55	✕	✕	✕	✕	✕	✕	✕

Newark – Prague - Newark

OK053	EWR 17:35	PRG 7:50+1	✕				✕		✕
OK052	PRG 12:35	EWR 15:45	✕				✕		✕

Děkujeme za příspěvek na tisk Zvonu:

V minulém období přispěli:

Jaromír Lebeda, Pavel Foltýn, Joseph a Gita Hlavinka, Růžena K. Kankrlík, Alžběta a Jan Sýkora, rodina Daňkova, manželé Královi, Mary Vnučák, Anna Algerová, Joseph Sádlik, manželé Novotní.

Blahopřejeme k narozeninám:

V měsíci červnu:

Abraham Munzar 1. června, Marta Pope 6. června, Martin Hnízda 8. června, Oldřich Holubář 9. června, **Helena Otýpka 15. června**, Petr Svoboda 17. června, Frank Slíva 18. června, Zdenek M. Nehybka 22. června, Dionysius Ruskevich 28. června, Ota Bláha 29. června.

Mše svatá v národní kapli ve Washingtonu D.C. bude v sobotu 21. června ve 2 PM.

Krajanské bohoslužby každou neděli v 10.30, v dolním kostele u Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave). Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté.
Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně.

Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.)

Adresa českého kněze: P. Antonín Kocurek, PO Box 387, Roslyn NY 11 576

Tel/Fax: (516) 625 2682 E-mail: anthony57@msn.com <http://www.czechia.com/zvon>

ZVON

ST.MARY'S
PO BOX 387
ROSLYN NY 11576

NON- PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE PAID
ROSLYN NY 11576
PERMIT NO 54

Mr. & Mrs. Jiri Hnizda
3185 Teapot Dome Dr
Manchester MD 21102-1206

